

Jimmie Åkesson: Sommartal 2011

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

6 augusti 2011

Plats

Sölvesborg

Partivänner, det här blir ett ganska speciellt tal. Jag hade verkligen sett fram emot den här dagen, att så här mot slutet av sommaren och semestern få samla partivänner, nära och kära en härlig sommardag i den här underbara miljön i staden som har en alldeles speciell plats i mitt hjärta. När jag först började fundera på vad jag ville tala om idag så bestämde jag mig för att fokusera på framför allt två saker. Jag hade tänkt mig att jag skulle tala om de i många stycken bisarra reaktionerna på mitt Almedalstal och jag hade också tänkt mig att jag skulle tala om regeringens vänsterorienterade villfarelser inom barnomsorgen och den rådande förmyndarmentaliteten på det familjepolitiska området som gör att våra barns välbefinnande kommer i andra hand. Så inträffade den närmast ofattbara tragedin i Norge och plötsligt ställdes allting på huvudet, både känslomässigt och politiskt. Den svenska politiska vardagen kändes futtig, väldigt långt borta. Så känner jag till stor del fortfarande. Därför blir det här ett speciellt tal, men jag känner att det är ett viktigt tal. Det är mycket som behöver sägas för att vi ska få möjlighet att gå vidare. Jag brukar ofta tänka att jag har ett av världens roligaste och mest givande jobb och för det mesta är det verkligen så. Jag får träffa mängder av människor av alla de slag. Jag älskar tempot och intensiteten i det här livet, men när sådana här tragedier inträffar känner man sig maktlös. Man vill göra någonting, man förväntas kunna ge alla svar och säga alla de rätta sakerna, och man vill kunna ge alla svar och säga alla de rätta sakerna, men det enda man egentligen kan göra är att visa empati och delta i sorgen. Sådana här tragedier innebär alltid en prövning för alla oss politiker, alla oss folkvalda som företräder många människor. Och vi är alla olika rustade för att hantera tragedin. En som verkligen imponerat i dessa tider är den norske statsministern, Jens Stoltenberg, som hanterat den här situationen på precis det sätt man kan förvänta sig av en statsman. Trots att det här måste vara den kanske sorgligaste och svåraste perioden i hans liv - både på ett personligt och på ett politiskt plan - så har han hållit balansen, sagt det nationen vill och behöver höra. Tryggt och stabilt. Inga överord, inga hätska utfall. Han har också varit tydlig med en sak som jag vill framhålla som särskilt

viktig, nämligen att olika åsikter ska accepteras i en demokrati, att de här förskräckliga händelserna inte får leda till häxjakt på åsikter man inte delar. Det är en mycket viktig utgångspunkt i sådana här situationer och någonting som många har anledning att ta till sig. Jag skrev för ungefär en vecka sedan en artikel där jag förklarade att jag var förbannad. Det är inte så ofta jag blir förbannad, och egentligen är det väl någonting som jag, i min ställning, ska försöka undvika till varje pris, men allt eftersom dagarna gick efter terrordådet utvecklades ett allt större mått av ilska hos mig. Ilska över - egentligen - flera olika saker: Givetvis var jag förbannad på den till synes mycket sjuka människa som utfört de här dåden. Det är svårt att med ord beskriva den avsky man känner inför honom och de handlingar han utfört - det massmord han begått. En avsky som dessutom växer i takt med att bilden av både honom och händelserna klarnar, när man får kart för sig hur utstuderat och planlagt det här var, när man får klart för sig hur totalt känslökall och empatilös den här mannen är, när man får klart för sig hur många människors liv han tagit och hur många fler människors liv han fullständigt raserat. Det är så vidrigt, så obeskrivligt vidrigt. Jag har också varit på sommarläger. Jag har sett unga, glada, politiskt intresserade människor samlas för att lära, för att utvecklas och för att få vara del av en härlig gemenskap. Jag har själv varit en sådan ung, glad politiskt intresserad människa, jag har varit del av den gemenskapen, många gånger. Och jag slås dessutom av ett antal obehagliga minnen från sådana tillfällen, där vi på olika sätt attackerats av maskerade våldsvärkare som bokstavligen slagit sönder den trevliga tillvaron. Trots de erfarenheterna är det omöjligt att föreställa sig den sorg, skräck och panik som barnen och ungdomarna på Utøya måste ha upplevt. Vi har hört många oerhört starka ögonvittnesskildringar därifrån, men vi kan ändå aldrig föreställa oss hur de kände, vad de upplevde, de som var där. En annan sak som gjort mig förbannad är att det finns debattörer - till och med en och annan partivän - som inte lyckats hantera den där situationen med respekt och empati för alla de som har drabbats. Vi som följde debatten om de här dåden från första stund kunde notera att det var många, och långt ifrån bara sverigedemokrater (snarare debattörer över hela den politiska skalan), som tidigt drog förhastade slutsatser och fällde ogenomtänkta, spontana kommentarer. Det är säkert mänskligt att reagera så, men det är ändå olyckligt. Särskilt som politiker - som folkvald, politisk företrädare, som representant och förebild för många människor - ska man akta sig mycket noga för att uttrycka sig spontant och ogenomtänkt i svåra situationer. Akta sig för att söka de enkla förklaringarna. Det är överhuvudtaget inte värdigt att göra politik av en sådan här tragedi. Och därför blir man givetvis också förbannad på den skulddebatt som skapats efter

de här terrordåden i Norge. En debatt som skapats och inte minst underblåses av samma krafter som under många år strävat efter att tysta debatten om den misslyckade invandrings- och integrationspolitiken. Nu ser de sin chans att genom en klassisk, retorisk associationskedja skuldbelägga och tysta obekväma röster. I stort sett alla som fört fram kritik mot ett uppenbart misslyckat samhällsexperiment - allt från oss sverigedemokrater till några av Europas tyngsta politiska ledare, som på senare tid kommit till insikt och dömt ut multikulturalismen som samhällsmodell - alla har vi på olika sätt hamnat i skottlinjen. Det är både smaklöst och djupt ohederligt. Vi har också sett tongivande debattörer som på fullaste allvar menar att man inte ska få använda vissa ord i debatten eftersom de på något sätt påstås trigga människor att utföra våldsdåd som det vi nu sett. Det gäller till exempel ord som "massinvandring" och "mångkultur". Alltså, allvarligt talat. Den riktning som den här debatten har tagit gör mig arg, men den gör mig också rädd för de konsekvenser vi riskerar att få se. Något av det allra första som Jens Stoltenberg sa efter de här dåden var, att svaret på sådana här terrorhandlingar - sådana här attacker på det öppna, demokratiska samhället - är mer demokrati och mer öppenhet. Jag delar den uppfattningen, men uppenbarligen finns det starka krafter, inte minst här i Sverige, som vill något helt annat. Låt mig säga så här: Självklart är det viktigt att se över det politiska klimatet, att sträva efter en sansad debatt och minskad polarisering. Och det är inte bara viktigt nu, i den här extrema situationen - det ska vara en ständigt pågående process i samhällsdebatten. Inte på så vis att alla partier ska tycka och tänka likadant eller att vi ska lägga lock på viktiga debatter, men att vi - i det politiska samtalet - skalar bort de värsta avarterna, undviker de allra skarpaste formuleringarna om och mot våra politiska motståndare. Att vi för debatten med respekt och förståelse för andras åsikter. För det har alla ett ansvar. Jag har ett ansvar för hur jag uttrycker mig. Alla ni som är här och som på olika sätt deltar i det politiska samtalet har ett ansvar. Andra partiets politiker har ett ansvar. Samhällsdebattörer i allmänhet har ett ansvar. Medierna har ett stort ansvar för att inte piska upp stämningar som leder till hat och våld, och jag måste säga att det är ett ansvar man i många stycken varit synnerligen dåliga på att ta under de två veckor som nu gått sedan terrordåden i Norge. Det är många som har anledning att skämmas i dessa tider. De smaklösa sammankopplingar som görs mellan alla oss som står för någon form av konservatism eller invandringskritik och den här terroristen baserar sig åtminstone officiellt på att han, i sitt så kallade framtidsmanifest, använder sig av flera begrepp som vi identifierar oss med och pekar ut vissa problem som vi också pekat ut. Som jag strax ska visa är det mesta av det här bara en chimär, men även om det inte hade

varit det, så hade sammankopplingen ändå varit djupt ohederlig. Begreppsanvändning och problembeskrivning utgör ingen åsiktsgemenskap och medför inget ansvar. Inte så länge lösningarna på problemen är väsensskilda och synen på demokrati och våldsanvändning är diametralt motsatt. För vad skulle ett sådant resonemang innebära i praktiken? Att vi ska hålla Socialdemokraterna ansvariga för de dåd som utfördes av Röda arméfraktionen i Tyskland eller Röda brigaderna i Italien, baserat på att terrorn utförts i socialismens namn och att de alla ser ett problem med oreglerad kapitalism? Att vi ska vi hålla Miljöpartiet ansvarigt för Unabombaren, som angav miljöförstörelsen som skäl till sina bombräder? Att Moderaterna ska likställas med Pinochetdiktaturen i Chile baserat på den gemensamma tilltron till marknadskrafterna och motståndet mot socialismen? Det är naturligtvis inte rimligt! Jag har varnat för att upphöja den här massmördaren till en politisk teoretiker och jag har manat till försiktighet med att dra några långtgående politiska slutsatser av tragedin, åtminstone tills dess att en sinnesundersökning är genomförd och vi därmed vet mer om de bakomliggande orsakerna. Tyvärr är det få som har lyssnat. En stor del av mediekåren och flera etablissemangspolitiker har redan bestämt sig för att tolka det här dådet i ett strikt politiskt ljus - och i och med detta upphöjer de också mördaren till en rationellt tänkande individ vars politiska tankar, påståenden och idéer är värda att ta på allvar. Som bevis för att mördarens drivkrafter primärt är politiska har man anfört utvalda delar av det förvirrade, motsägelsefulla och morbida dokument som massmördaren låtit publicera på internet. När media har granskat den bild som mördaren velat ge av sig själv i manifestet, så har det visat sig att han ljugit, överdrivit och missförstått på punkt efter punkt. Han har inte alls varit en del av de innekretsar han säger sig ha varit en del av, han har inte alls haft de mentorer han uppger sig ha haft, han har inte tjänat de pengar han uppger sig ha tjänat, han har inte haft den upphöjda position i olika föreningar som han uppger sig ha haft. De medaljer som han stoltserar med på sina bisarra pressfoton och som han hävdar är förtjänsttecken från frimurarorden och den mordiska tempelriddarorden han säger sig tillhöra - men som få andra tror överhuvudtaget existerar - de medaljerna har visat sig vara billiga kopior av bland annat amerikanska armémedaljer, som kan beställas på internet för en spottstyver. I sitt manifest beskriver han sig som en kvinnokarl av rang, men ingen av hans bekanta har någonsin sett honom med en kvinna. Framträder en tydlig bild av en minst sagt udda individ med en förvriden verklighetsuppfattning, som försöker framställa sig själv som betydligt mer normal och lyckad än vad han egentligen är. Trots detta tydliga drag i mördarens personlighet och trots att han i sitt dokument öppet erkänner att flera av de

ideologiska beteckningar han valt att sätta på sig själv egentligen bara är falska täckmantlar för att lättare kunna dupera människor och att han egentligen är betydligt mer extrem än någon kan ana, så har stora delar av etablissemangen helt okritiskt tagit honom på orden när han sagt sig vara kristen, nationalist och kulturkonservativ. Samtidigt har man medvetet bortsett från alla de uppgifter som bevisar att hans utsago om sin politiska tillhörighet är lika förvirrad, ohållbar och falsk som uppgifterna om hans lyckade privatliv. Skulden genom association har fördelats ytterst ojämnt. Alla som är hemmahörande i ett konservativt eller invandringskritiskt läger har fått löpa gatlopp i medierna om namnet på deras organisation nämnts i mördarens manifest. Att mördaren även citerar liberala förgrundsgestalter som John Stuart Mill och Thomas Jefferson förbigås med tystnad och mig veterligen har ingen journalist hävdad att Fredrik Reinfeldt har ett särskilt ansvar att förändra sin retorik eller ta avstånd bara för att mördaren uttrycker sin glädje över att just Reinfeldt blev vald till Sveriges statsminister. Det räcker inte heller att som mördaren bara säga att man är någonting eller att man tillhör en viss gruppering. För att det ska vara värt att ta på allvar så måste man också kunna uppvisa ett visst mått av konsekvens i sitt tänkande och i sitt handlande. Med stor motvilja har jag därför läst igenom mördarens manifest i syfte att granska hur väl hans tänkande och handlande överensstämmer med de ideologiska etiketter han satt på sig själv. Till exempel: I sitt dokument beskriver han sig själv som kristen, citerar flitigt ur bibeln och drömmer om att starta en till namnet kristen krigarsekt, som ska mörda alla oliktankande och ta herraväldet över Europa och delar av Mellanöstern. Vissa liberala och vänsterorienterade journalister och debattörer har tagit detta som en intäkt för att kristen fundamentalism är lika farlig som muslimsk fundamentalism och menat att kristna världen över nu har ett särskilt ansvar att rannsaka sig själva, och att markera avstånd från massmördaren. Men hur ligger det egentligen till? Hur kristen är den här massmördaren? Ja, synar man hans manifest lite mer noggrant så upptäcker man att det primära skälet till att han valt att kalla sig kristen och att använda en kristen symbolik tycks vara att han inte tror att odinismen, som han egentligen tycks känna starkare för, har samma förutsättningar att ena alla européer bakom hans till synes påhittade massmördarsekt. Enligt egen utsago så välkomnar han med varm hand både ateister och odinister till sin så kallade tempelriddarorden, han säger sig inte ha någon personlig relation till vare sig Jesus eller Gud och han går nästan aldrig till kyrkan. Han har dock bestämt sig för att strax innan verkställandet av sitt avskyvärda dåd närvara vid en kristen mässa, men innan han går dit så ska han avsätta pengar från sin stridskassa för att besöka en prostituerad. Detta med

motiveringen att han vill kunna känna frid i både kroppen och själen. I en annan del av dokumentet uppmanar mördaren sina tilltänkta efterföljare att vara vaksamma på om det utbryter en mjältbrandsepidemi någonstans i världen. Och då frågar man sig förstås varför? Är det för att i kristen anda kunna bistå de sjuka med en hjälpande hand? Att efterlikna Jesus stöd till de spetälska och det bibliska exemplet med den barmhärtige samariten? Nej, det visar sig snart att det verkliga skälet bakom uppmaningen är att hans tilltänkta efterföljare ska kunna ta sig till platsen, gräva upp liken efter de som dött i farsoten, ta mjältbrandsbakterier från de döda kropparna, odla dem i laboratorier och sedan använda dem för att massmörda hundratusentals oliktänkande européer. Protestantismen, den gren av kristendomen som betytt så mycket för vår skandinaviska kultur och historia, vill den här mördaren helt förbjuda. Istället ska alla skandinaviska kristna mer eller mindre tvångsanslutas till den katolska kyrkan, och så gott som samtliga protestantiska präster ska avrättas. Jag skulle kunna fortsätta med fler exempel, men jag tycker att det jag redan tagit upp borde räcka för att bortom allt rimligt tvivel fastställa att denna människa inte är kristen på något sätt (annat än till det självpåtagna namnet), att det inte finns något stöd för dylika idéer inom den kristna teologin och att förespråkare av kristendomen därmed inte bär någon moralisk skuld för hans handlingar. Vid sidan av "kristen" använder han sig också av begreppet nationalism för att beteckna sin förvridna världsåskådning. Faktum är dock att han bortom just epitetet inte ter sig var mer nationalistisk än han är kristen. Han hyser heller ingen respekt för den allra mest centrala tanken inom nationalismen, det vill säga tanken om nationell suveränitet - alla folks rätt att vara herrar i eget hus. I sitt manifest skisserar han planer på att allvarligt kränka den nationalistiska principen, dels genom att militärt erövra, kolonisera och etniskt rensa flera länder i Mellanöstern och sydöstra Europa och dels genom att vilja upprätta ett slags mörkare spegelbild av dagens federalistiska EU. Den framtida antinationalistiska federationen som han drömmer om ska ha en egen flagga och en egen nationalsång. Och makten över de enskilda nationernas ekonomi och försvarspolitik ska ligga hos en överstatlig, diktatorisk och oavsättlig instans, som närmast kan liknas vid det islamistiska Irans religiösa och allsmäktiga väktarråd. Inte med någon vedertagen definition av nationalism kan detta kallas för en nationalistisk politik. Hur lite den här massmördaren egentligen vet om politik och ideologi framgår med all önskvärd tydlighet genom hans återkommande användning av begreppet kulturkonservativ. Han tycks vara helt omedveten om den vedertagna innebörden av detta begrepp och använder det på flera olika sätt och i helt olika sammanhang. Ibland används det i så vid

mening att det i hans värld tycks innefatta alla former av antimarxism - från svenska moderater till ryska nationalbolsjeviker och nazister. Ibland används det som en synonym till konservatism i största allmänhet. Precis som i fallet med kristendomen tycks han ha valt ut begreppet mer av strategiska skäl än av personlig övertygelse. Konservatismen är en i grunden antirevolutionär ideologi. En av dess mest centrala tankar är insikten om att människan är ofullkomlig och att inget mänskligt samhällsbygge därför kan bli perfekt. Alltför stora misstag kan dock undvikas genom att genomföra förändringar i varsamma steg baserat på tidigare erfarenhet. Att lägga upp planer för en samhällsomstörtande, sjuttioårig revolution, som ska leda fram till ett tänkt Utopia, är därmed så antikonservativt som det kan bli. Ingen annan ideologi lägger så stor vikt vid lag och ordning som just konservatismen. Det är befängt att kalla ett manifest för konservativt om det innehåller sådant som en handbok i terrorism, långtgående utläggningar om hur man mest effektivt dödar poliser, ett helt kapitel om hur man mentalt tränar sig på att mörda kvinnor och, inte minst, en lista på vilka maffiaorganisationer man bör söka samarbete med och sedan belöna. Den här mördaren är definitivt inte konservativ. Den totala inkonsekvensen, förvirringen och självmotsägelseerna gäller inte bara de områden som jag nu har berört. Det genomsyrar hela manifestet. Å ena sidan säger han sig vara för demokrati, å andra sidan vill han avskaffa den. Å ena sidan säger han sig vara emot glorifiering av en homosexuell livsstil, å andra sidan säger han sig vara pro HBT och enligt uppgifter i norska tidningar så agerade han dansare under den norska motsvarigheten till Pridefestivalen för bara några år sedan. Å ena sidan beskriver han sig som ekonomiskt liberal, å andra sidan vill han förbjuda frihandel och förstatliga alla stora företag. Å ena sidan säger han sig vara Europavän, å andra sidan fantiserar han om att med hjälp av ryska fascister atombomba flera europeiska huvudstäder och mörda miljontals oskyldiga européer. Den passage som kanske tydligast definierar honom och som enligt min mening erbjuder det mest sannolika svaret på vad som är den primära drivkraften bakom hans illdåd, är dock det stycke där han beskriver att han mycket väl kan tänka sig en framtida allians med Mellanösterns mest militanta islamister. Om islamisterna förser honom med massförstörelsevapen, som han kan använda mot oliktankande i Europa, så är han beredd att i utbyte bistå islamisterna i kampen för att störta de sista kvarvarande icke-islamistiska regimerna i området och omvandla hela Mellanöstern till ett muslimskt kalifat. Inte ens antiislamismen är alltså helig för honom. Okej, kvar blir bara en allmän önskan om att orsaka mesta möjliga död och förödelse och på så vis skriva in sig själv i historieböckerna. Detta och inget annat bedömer jag vara kärnan i den norska massmördarens så kallade ideologi.

Efter att med stor vanda ha läst igenom detta bisarra manifest kan jag bara finna tre tänkbara förklaringar till att någon skulle komma på den befängda idén att anklaga oss sverigedemokrater för att "dela ideologi" med den här människan: 1) Det kan vara så att personen i fråga inte har läst manifestet utan endast bildat sig en uppfattning utifrån tillrättalagda andrahandsuppgifter. 2) Det kan förstås också vara så att personen i fråga inte kan någonting om politik i allmänhet eller om Sverigedemokraternas politik i synnerhet. 3) Det kan dessutom vara så att personen i fråga vet att anklagelsen är en lögn, men framför den ändå av propagandistiska skäl eftersom man anser att ändamålen helgar medlen. Oavsett vilken av ovanstående kategorier man tillhör så borde vederbörande skämmas. I mitten av 1800-talet skrev den finlandssvenske poeten Johan Ludvig Runeberg en dikt som riktade sig mot en man som enligt poetens uppfattning hade svikit sitt land under krigstid och därmed förorsakat att mängder av hans landsmän dog i onödan. Dikten hette Sveaborg och några rader ur den passar, med viss modifikation, enligt min mening lika bra på en norsk barnamördare: Då giv hans svarta bragd sin dag Men hölj i natt hans namn som jag. Förtig hans ätt, nämn ej hans stam, Vålv ej på den hans brott; Må ingen rodna för hans skam, Den drabbe honom blott. En barnamördare, han har Ej ätt, ej stam, ej son, ej far. Okej, säger kanske nu någon vän av den politiskt korrekta ordningen. Det är möjligt att mördarens manifest är så bisarrt och fullt av självmotsägelser att det blir löjeväckande att kalla det för en ideologi. Det är möjligt att de som kollektivt skuldbelagt alla demokratiska invandringskritiker, konservativa och kristna för hans gärningar har handlat fel. Det är möjligt att han står ensam med skulden och att den primära drivkraften bakom hans terror snarare är psykisk sjukdom än rationell politisk övertygelse. Men, borde inte du ha lärt dig en läxa av detta? Är det inte alltid så att det endast är den som utför dådet som är skyldig? Har inte du tidigare skuldbelagt islam och alla muslimer för terrordåd som endast ett fåtal galningar har begått? Mitt svar på dessa frågor är ett enkelt nej. Nej, det är inte alltid bara den som utför ett terrordåd som bär skuld. Om det finns andra som delar terroristens politiska eller religiösa ideologi och som propagerar för våld och terror, då bär de också ett tungt moraliskt ansvar. Ideologier, organisationer och individer som arbetar för demokrati, med demokratiska medel, kan dock aldrig hållas ansvariga för våldsdåd. Jag har aldrig försökt utöva någon sådan form av kollektivt skuldbeläggning och jag kommer heller inte i framtiden att försöka skuldbelägga till exempel de muslimer som tar avstånd från islamismen och tar avstånd från de delar av koranen och andra muslimska skrifter där det uppmanas till våld mot olikänkande. Däremot kommer jag oförtrutet och kompromisslöst att fortsätta arbeta och argumentera emot alla

former av islamism, nazism, kommunism och andra våldsförespråkande, totalitära ideologier och jag kommer att fortsätta skuldbelägga dessa ideologiers anhängare när våldsdåd begås i deras namn. Och jag kommer fortsätta att kalla en spade för en spade. Låt mig bara vara extra tydlig med en sak: Man måste självklart tillåtas kritisera svensk invandringspolitik utan att hållas ansvarig för vad den här massmördaren har gjort. Kritik mot massinvandring och mångkultur är inget brott. Det är en demokratisk rättighet. Den som säger något annat har som enda syfte att kväva en viktig debatt. Det kan jag inte acceptera. Jag kan inte heller acceptera att man försöker hålla mig eller mitt parti ansvarig för den här massmördarens handlingar eller koppla ihop oss med hans förvirrade, konspiratoriska, svartvita världsbild. Hela det demokratiska samhället - som också vi är en del av - är angripet av den här mannen. Jag, i egenskap av demokrat och folkvald, är angripen och jag är uppriktigt bedrövad och oroad över att det finns människor i det här landet som använder en sådan här tragedi för att plocka billiga, politiska poäng. Vi ska definitivt inte acceptera att de här terrordåden används för att begränsa det öppna samhället. Vi ska inte låta terror tysta debatten. Det är precis vad terrorism av det här slaget syftar till - att slå mot öppenheten, begränsa debatten och öka polariseringen. Det ska vi inte låta ske! Vi backar inte! Tvärtom, vi ska ta vårt ansvar, gemensamt stå upp för demokratin, stå upp för grundläggande demokratiska värden - mot våld och extremism - och inte låta oss tystas. Partivänner, nu har det alltså gått mer än två veckor sedan terrordåden i Norge, men fortfarande fylls tidningar och TV med rapporter därifrån. Så kommer det att se ut under lång tid framöver. Det här är den kanske största attacken i vår del av Europa i modern tid och minnena kommer att leva kvar mycket, mycket länge. Ändå är det så, att för oss börjar snart den politiska vardagen igen och även om den - som jag sa inledningsvis - känns tämligen avlägsen just nu så har vi en på många sätt viktig höst att se framemot. Jag skulle vilja avsluta det här talet med att säga något om det år som gått. På det hela taget har det varit ett fantastiskt år och vårt parti har nått fantastiska framgångar. Visst upplevde vi en tuff period kring valet, med en hets som få av oss hade kunna föreställa sig, men precis som tidigare när det har stormat klarade vi oss bra och kom ut stärkta och fulla av tillförsikt. Våra motståndares jakt på den där silverkulan som ska ta kål på oss har fortsatt, många gånger i uppenbar desperation, men - som jag sagt vid åtskilliga tillfällen - de får gärna fortsätta leta, men de kommer inte att hitta någon silverkula, helt enkelt därför att det inte finns någon sådan silverkula. Och väljarna har hängt med. Sakta men säkert har vi fortsatt växa efter valet och det får ses som det bästa och viktigaste betyg ett politiskt parti kan få. Visst, det är långt kvar till

nästa val och det återstår många prövningar innan vi kan räkna hem fortsatta valframgångar. Vi får inte inbilla oss att våra framgångar kommer av sig självt med något slags naturlagsbundenhet. Det ligger många, många år av hårt arbete bakom det parti vi är idag och det kommer att krävas ytterligare år av hårt arbete innan vi nått våra långsiktiga ambitioner. Det finns ingen blomsterströdd väg som leder till framgång. Bill Gates ska ha sagt något i stil med:Framgång är en dålig lärare. Den får smartapersoner att tro att de inte kan förlora.Den fällan ska vi inte ramla i. Vi ska arbeta hårt och tro på det vi gör, och vi ska ta oss an framtida utmaningar med lika stort mått av ödmjukhet som av självförtroende. Jag är medveten om de enorma och vitt skilda förväntningar som funnits och fortfarande finns på oss, men på det hela taget känner jag att väljarna är nöjda med vad vi åstadkommit så här långt. Istället för att leva upp till andras fördomar om våra ambitioner, så har vi valt en ansvarsfull, långsiktig väg för vårt arbete. Vi ägnar oss inte åt kortsiktigt effektsökeri. Vi är inte ute efter att skapa oreda. Vi är här för att ta ansvar för landet i en tid då många andra främst verkar ta ansvar för sitt eget och ser till sina egna intressen.Partivänner, vi låter oss inte nedslås av andras bitterhet och desperation. Vi låter oss inte tystas av vare sig terrorister eller tabuivrare. Vi låter oss inte stoppas av andras kamp mot grundläggande demokratiska värden. Vi är vänner av Sverige, vi är vänner av demokrati och vi är stolta över att kalla oss sverigedemokrater.

Taggar

2010-tal, 2011, Man, Politiska tal, Sommartal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-sommartal-2011>